

книга Української академічної гімназії у Львові. На 100-річчя першого українського іспиту зрілости. 1878–1978. Філадельфія; Мюнхен, 1978. С. 557.

Петро Гуцал

КАЛИШ

Олександр

(чернече ім'я: Анастасій; 28.03.1875–13.09.1930) – церк. і громад. діяч, ЧСВВ, капелан УГА. Н. у с. Барані Перетоки (нині с. Перетоки Сокал. р-ну Львів. обл.). Навч. у Львів. г-зії. 4.09.1890 вступив до новіціату ЧСВВ у м. Добромиль (нині Старосамбір. р-ну Львів. обл.), перші обіти склав 1.05.1892. Продовжив навч. у шк. Чину: гуманістичні і риторичні студії – у Добромилі, філософію – у с. Лаврів (нині Старосамбір. р-ну), богослов'я – у м. Кристинопіль (нині Червоноград Львів. обл.). Довічні обіти склав 28.07.1895; отримав ім'я Анастасій. 28.08.1898 висвячений на священика. Завершив філос.-богослов. студії у м. Краків (нині Польща; 1899) та Інсбрук (Австрія; 1900). Після повернення до Галичини був ієромонахом у монастирі Св. Онуфрія м. Львів, ректором богослов. студій в Кристинополі (1899–1902), проф. догматики в Добромилі (1902), ігуменом монастиря в Кристинополі (1902–05). Відтак – секретар протоігумена Галицької пров. ЧСВВ о. П. Філяса та пом. пароха в церкві Св. Онуфрія у Львові (1905–09), ігумен монастиря м. Жовква (нині Львів. обл.; 1909), ігумен монастиря та адміністратор церкви в Лаврові, проф. етики на філос. студіях (1909–14).

1914–17 під час ПСВ за порадою протоігумена перебував в Австрії. Згодом повернувся до Галичини, став консультором Провінційної управи ЧСВВ (з 1917). 1918 виїхав до м. Кам'янець-Подільський для відновлення ЧСВВ на Поділлі, вживав заходів для буд-ва церкви і монастиря за сприяння уряду УНР. Виконував обов'язки капелана УГА, разом з о. Й. Жаном і о. О. Бурдяком організував духовну опіку хворих на тиф укр. воїнів у військ. шпиталях м. Кам'янець-Подільський.

1920 повернувся до Львова, обраний протоігуменом Галицької пров. Св.

Спасителя ЧСВВ (1920–30). 1921 провів канонічні візитації монастирів ЧСВВ у Галичині та на місях у Канаді й Бразилії. Посилив новіціят, гуманістичні та філос.-богослов. студії у с. Крехів (нині Жовків. р-ну Львів. обл.), у Лаврові й Кристинополі поставив настоятелями проф. з доктор. ступеннями. Відновив монастир у Добромилі, розширив друкарню та впорядкував вид-во в м. Жовква. Збільшив тираж час. "Місіонар" (до 50 тис.), заснував наук. час. "Записки ЧСВВ", серії видань "Бібліотека Записок ЧСВВ" і "Бібліотека релігійної освіти". Сприяв орг-ції Марійських т-в (дружин) та проведенню місій і реколекцій, допомагав реформувати монастирі ЧСВВ на Закарпатті, брав участь у роботі між'єпархіальної літургійної комісії. Переклав з нім. мови книгу М. Мешлера "Пресвята Діва Марія, її чудесне життя і блаженне Успіння" (Жовква, 1926).

П. від інфаркту в м. Львів, де й похований 15.09.1930 на Личаків. цвинтарі.

Дж.: ЦДІАУЛ. Ф. 358. Оп. 1. Спр. 267; Оп. 2. Спр. 180.

Лит.: Калиш Олександр Анастасій (1875–1930) // ЕУ. Т. 3. 1959. С. 924–925; Лебедович І. Полеві духовники Української Галицької Армії: У 45-річчя участі у Визвольних змаганнях (Матеріали до історії). Вінніпег, 1963. С. 83; Назарко І. Сильветки перших Василіян після Добромильської реформи: о. Анастасій Олександр Калиш // Записки ЧСВВ. 1982. Т. XI (XVII). Вип. 1–4. С. 513–518; Посмертні згадки: о. Анастасій Калиш, протоігумен ЧСВВ // Діло. 1930. 16 верес. Ч. 205. С. 6; Сидор О. Ф. Калиш Анастасій // ЕСУ. Т. 12. К., 2012.

**Олег Єгзешій,
Руслан Делятинський**

КАЛІЦІНСЬКИЙ

Василь

(12.02.1898–03.1983) – підхорунжий УГА, хорунжий ДА УНР. Н. у м. Немирів (нині смт Яворів. р-ну Львів. обл.). Випускник г-зії м. Яворів. Служив у 34-му піх. полку австр. армії. Учасник ПСВ з 1915. Воював на Волині.

Учасник Листопадового чину в м. Немирів. Доброволець УГА. Підхорунжий

**КАЛІЦІНСЬКИЙ
Василь**

у групі сот. Й. Клеє. Заст. коменданта ст. с. Добросин (нині Жовків. р-ну Львів. обл.). Воював у складі 9-ї Белз. (Унів.) бригади УГА. Учасник Чортків. офензив. Заст. команд. обозу бригади. Перехворів на тиф у "чотирикутнику смерті". Потрапив у польс. полон. Перебував у таборі м. Тухоля.

Після звільнення повернувся додому, працював у "Просвіті", "Рідній школі", чл. т-в "Січ", "Луг". Був заарештований польс. поліцією. Співорганізатор кооп. руху в м. Немирів. У 09.1939 виїхав до Холмщини. З 09.1941 працював у допомоговому к-ті м. Бережани.

1944 емігрував до Німеччини, проживав у Баварії, 1951 – до США, де оселився у м. Рочестер (шт. Нью-Йорк). Активний учасник ОбВУА, УНС (голова контрольного к-ту) та ін. укр. т-в. Меценат. 25.12.1977 нагороджений "Хрестом 60-ліття відродження Українських Збройних Сил".

П. і похований у м. Рочестер.

Сергій Адамович

КАЛЬМУК

Петро Степанович

(12.07.1893–12.12.1937) – вчитель, старшина УГА. Н. у с. Берем'яни (нині Буцац. р-ну Терноп. обл.) в сел. сім'ї. Випускник вчител. семінарії м. Заліщики (нині Терноп. обл.).

Під час ПСВ мобілізований до австро-угор. армії, підстаршина, воював на фронті. В УГА – від кін. 1918, пройшов у її лавах весь бойовий шлях; 1.08.1919 отримав військ. звання четаря. Навесні 1920 потрапив у більшовиц. полон. Після звільнення залишився в рад. Україні. Згодом проживав у м. Черкаси, працював викл. у технікумі меліорації.

Заарештований НКВС у 09.1937. На підставі сфабрикованого звинувачення у шпигунстві та антирад. діяльності, згідно з постановою наркома НКВС і прокурора СРСР від 13.11.1937, розстріляний у м. Київ.

Лит.: Реабілітовані історією. Черкаська область. Кн. 4. Черкаси, 2005. С. 267.

Петро Гуцал

КАЛЯТА

Антін-Андрій

(09.01.1882–06.1941) – церк. і громад. діяч, 1-й начальний духівник при НКГА. Н. у с. Липники (нині Жовків. р-ну Львів. обл.). Навч. в нар. шк. с. Глинсько (нині ГлинськЖовків. р-ну Львів. обл.), у г-зії м. Сінт-Трейден (Бельгія), згодом – у духов. семінарії та на богослов. ф-ті Львів. ун-ту (1905–07). Прийнятий до Станиславів. єпархії як богослов (1907). Висвячений на священика в стані цілібату 25.05.1907 єпископом Г. Хомишиним. 15.06–30.09.1907 – пом. пароха в с. Космач (нині Косів. р-ну Івано-Франк. обл.), 1–28.10.1907 – у с. Ямниця (нині Тисмениц. р-ну Івано-Франк. обл.), 1.11.1907–11.05.1908 – у с. Пасічна (нині в складі м. Івано-Франківськ), з 12.05.1908 – у с. Пробіжна (нині Чортків. р-ну Терноп. обл.).

Капелан австро-угор. армії з постоем у м. Відень (1910–14), нагороджений крилошан. відзнаками. У роки ПСВ – капелан австр. армії на Італ. фронті.

Начальний капелан Преподобництва НКГА, іменований розпорядженням уряду ЗУНР від 1.01.1919. З 22.01.1919 – польовий капелан УГА.

Очолював Польове преподобництво НКГА в м. Ходорів (нині Жидачів. р-ну Львів. обл.), що підпорядковувалося Зарядчому преподобництву на чолі з о. М. Іжаком. 22.02.1919 як перекладач брав участь у переговорах НКГА з представниками д-в Антанти (місія Бартелемі).

Адміністратор парохії у м. Чернівці (16.11.1919–31.03.1920). 17.04.1923–28.10.1924 – парох с. Старі Кути (нині Косів. р-ну Івано-Франк. обл.). Почесний радник єпископ. консисторії в м. Станиславів (з 1923). Старший капелан для українців у польс. армії з осідком у м. Лодзь (29.10.1924–25).

Загинув від рук співробітників НКВС під час відступу ЧА з Галичини.

Дж.: Вістник Державного Секретаріату Військових Справ ЗУНР. 1919. Ч. 5. С. 5; ДАІФО. Ф. 504. Оп. 1. Спр. 330в; Спр. 808. ЦДІАУЛ. Ф. 358. Оп. 1. Спр. 267.

Лит.: Делятинський Р. І. Станиславівська єпархія Греко-Католицької Церкви в суспільному житті Галичи-